

ΕΛΛΑΔΑ: ΑΠ-ΑΛΛΑΓΗ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ;

Τάσος Συμεωνίδης
(RIEAS Academic Advisor)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)
Publication date: 9 March 2019

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

Το ερώτημα αυτό, εκπηγάζον από την διάχυτη διαφθορά και κατάρρευση θεσμών που στραγγαλίζει την Ελλάδα, έχει δυστυχώς κατανήσει ρητορικό· όλες οι ενδείξεις συγκλίνουν στην σχεδόν γενετική αδυναμία του «εθνικού σώματος» να κηρύξει την αναγκαία πανστρατιά κατά της διαφθοράς και εναντίον καταχραστών και απατεώνων· εγκληματιών του κοινού ποινικού δικαίου σε θέσεις εξουσίας· «διαμορφωτών γνώμης» σε διατεταγμένη υπηρεσία πολύχρωμης διαβρωτικής προπαγάνδας· κλεφτό-εργατοπατέρων και βολεμένων συνδικαλιστών· και άλλων πολλών αθλίων καιροσκόπων ών ουκ έστιν αριθμός.

Δεκαετίες τώρα επαΐοντες και μη αναλύουν τις ρίζες της ελληνικής διαφθοράς (συλλογικής και ατομικής) και προτείνουν λύσεις που, όμως, είναι είτε πρακτικά ανεφάρμοστες, αφού αναφέρονται σε «ξένα μοντέλα» που επικρατούν μόνο σε χώρες με ιστορικά θεμέλια και λειτουργίες «χρηστού βίου», είτε απλώς δεν απασχολούν κανέναν διότι **κανένας** δεν έχει **πραγματικό** συμφέρον για ριζοσπαστικές λύσεις που θα φέρουν την αποδόμηση του διεφθαρμένου και του κλεπτοκρατικού «εθνικού σχήματος».

Η περίοδος μετά το 1974 εγκαινίασε την σταθερά *καθοδική* πορεία της χώρας σε σχέση με την πολιτική και κοινωνική επάρκεια εν όψει των «νέων προκλήσεων» που περιλάμβαναν, κατά κύριο λόγο, την προσαρμογή της χώρας στα «ευρωπαϊκά δεδομένα και δρώμενα» της τότε ΕΟΚ. Ήταν όμως ακόμη κι από τότε κοινό μυστικό ότι η Ελλάδα δεν διέθετε ούτε τις πρακτικές αντοχές (οικονομικές, οργανωτικές, διοικητικές κ.λπ.) ούτε το

πολιτικό σθένος, ούτε την συλλογική κοινωνική διάθεση που απαιτούνταν για να αντιμετωπιστούν οι νέες «προκλήσεις».

Έτσι, σε όλους τους τομείς της εθνικής ζωής, οι «δείκτες» πήραν την κατηφόρα κάτι που, όμως, τόσο τα κόμματα όσο και οι «κοινωνικοί εταίροι» έκαναν το παν για να το συγκαλύψουν. Το χαϊδεμα των ψηφοφόρων αναδείχθηκε έτσι στην κατ' εξοχή προτεραιότητα της «εθνικής ηγεσίας» και οι απαραίτητες «παροχές», που προέκυψαν για την χόρταση των πληβείων, διέλυσαν τα προβληματικά οικονομικά της χώρας και εγκαινίασαν τον αυτοκτονικό δανεισμό για την κάλυψη «ανελαστικών δαπανών» και την εκτροφή των συλλογικών ψευδαισθήσεων. Τα αποτελέσματα είναι γνωστά και βαθέως επώδυνα:

1. Καλπάζον εθνικό χρέος και τελικώς κακήν κακώς χρεοκοπία
2. Γιγάντωση του πελατειακού κράτους ως της επικρατούσας μορφής πολιτικής «οργάνωσης»
3. Καταλυτική διαφθορά και παρασιτισμός σε όλα τα επίπεδα
4. Αχαλίνωτη κομματοκρατία και ευνοιοκρατία
5. Υπονόμευση, αποδόμηση και τελικά ευνουχισμός και συντριβή της Παιδείας
6. Απηνής καταδίωξη του πατριωτισμού και της εθνικής ιστορίας ως άχρηστων αναχρονισμών
7. Έκρηξη του λεγόμενου «κοινού» εγκλήματος μαζί με το «οργανωμένο»
8. Μονιμοποίηση της τρομοκρατίας και της αχαλίνωτης πεζοδρομιακής διαμαρτυρίας με συνδρομή παντός είδους αναρχικών συμμοριών, και
9. Γενική κατάπτωση των θεσμών σε βαθμό διάλυσης.

Βασικές λειτουργίες ενός ευνομούμενου κράτους έχουν προ πολλού σηκώσει τα χέρια μπροστά στην ακατάσχετη παλίρροια του τραμπουκισμού και της καταστροφικής πολιτικής ανεπάρκειας. Η διαβόητη «ποιότητα ζωής» έχει εκπέσει σε επίπεδο καθημερινής αναζήτησης τρόπων για επιβίωση, βόλεμα και εύκολο κέρδος. Βασικές αξίες της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και του ελάχιστου «κοινού αισθήματος» έχουν καταβαρθρωθεί μετατρεπόμενες σε υλικό συναλλαγής για την αγορά ψήφων.

Το αποτέλεσμα είναι ένας γενικευμένος βλακώδης παχυδερμισμός που βασιλεύει χωρίς την παραμικρή αντίσταση από την κοινωνία. Ελάχιστοι πλέον ενοχλούνται π.χ. από την προκλητική παροχή άδειας εξόδου «αναψυχής» από τις φυλακές σε αιμοσταγή τρομοκράτη ενδεκάκις δολοφόνο, ο οποίος περιδιαβάζει στους δρόμους της Αθήνας ως ανέμελος τουρίστας, βγάζει ανακοινώσεις που αμέσως γίνονται ανάρπαστες από τα «μίντια», και επικρίνει αυτούς που τολμούν να υποδείξουν ότι οι άδειες είναι πρωτοφανές και απαράδεκτο σκάνδαλο που προσβάλλει ακόμα και την πιο χλωμή αίσθηση δικαίου—*μόνη η Ελλάδα στην «ενωμένη» Ευρώπη επιτρέπει τέτοια άθλια καταπάτηση της μνήμης των αθώων θυμάτων τρομοκρατών δολοφόνων, δίνοντας στους θύτες αβέρτα άδειες για εκδρομές εκτός του «σωφρονιστικού ιδρύματος» που ούτως ή άλλως αποτελεί κι αυτό ανεξέλεγκτη χαβούζα ελεγχόμενη από συμμορίες καταδίκων.*

Ελάχιστοι επίσης ασχολούνται με την παρωδία που ονομάζεται «κοινοβούλιο» και «ναός της δημοκρατίας» και με τις τραγελαφικές καταστάσεις που ηθελημένα δημιουργούνται από την σημερινή «κυβέρνηση» ως εργαλεία απελπισμένης πολιτικής επιβίωσης με κάθε μέσο.

Κανείς πλέον δεν φαίνεται να προσβάλλεται από ένα πολιτικό σύστημα που αγνοεί τους πολίτες και αυτό-τρέφεται με τις εθελόδουλες υποκλίσεις σε «εταίρους» δανειστές κομίζοντες διαταγές για ξεπούλημα των πάντων, ποινές για μη συμμόρφωση, και απαιτήσεις και «επιτηρήσεις» που ανέχεται πανεπιστήμια ζούγκλες στα χέρια παράνομων, άναρχο-τρομοκρατών, ναρκομανών και ποινικής αλητείας που δεν προστατεύει τη χώρα από τα κοπάδια των «παράτυπων μεταναστών» που επιβαρύνουν μια χώρα **χωρίς περιθώρια πολιτικά ορθού «ανθρωπισμού»** τον οποίον απαιτεί η «ενωμένη» Ευρώπη της συμφοράς και της παράλυσης που δεν διστάζει να καλλιεργεί την αναφανδόν μανιακή επίθεση των κομματικών καθ' οιουδήποτε τολμά να δηλώσει δημοσίως ότι ο βασιλιάς είναι γυμνός και ότι η ανεξέλεγκτη βία οδηγεί μαθηματικά σε τραγωδία και προτρέπει και υποστηρίζει όλους αυτούς που αναλύονται στην συνεχή καθύβριση όσων δείχνουν τον απαιτούμενο σεβασμό σε ιερά και όσια και παραδόσεις αιώνων βαπτίζοντας τους, σε τόνους μανιώδεις, «ακροδεξιούς, εθνικιστές, φασίστες».

Η Ελλάδα δυστυχώς εξακολουθεί να ελέγχεται από «κόμματα εξουσίας» με βαθιές ρίζες αρτηριοσκληρωτικού συντηρητισμού που δεν πρόκειται να υποχωρήσουν εύκολα. Επιπλέον, το ελληνικό «σύστημα» παραμένει στο έλεος των «διαπλεκομένων» με τους εναπομείναντες ληστάρχους ολιγάρχες αποφασισμένους για τα πάντα. Αν προσθέσουμε εδώ και το άγος του αιμοδιψούς δημόσιου τομέα, όπου επικρατεί ο νόμος της ζούγκλας και αναξιοκρατίας των φατριών της δημοσιοϋπαλληλίας με κομματικές πλάτες και της διασπάθισης τεράστιων κονδυλίων, το μέλλον δεν είναι καθόλου αόρατο καθ' όσον **η κατάρρευση προδιαγράφεται βεβαία εκτός θαύματος εξ ουρανού.**

Είναι πια θέμα παράδοσης και ρουτίνας για αυτά τα «κόμματα εξουσίας» να παραποιούν την πραγματικότητα και να αποφεύγουν επιμελέστατα τις κακοτοπιές όπως π.χ. τα «αόρατα παραμάγαζα» που, όπως το γνωρίζει και ο τελευταίος θυρωρός, διαχειρίζονται «τα μαύρα» για την επιδότηση παρατρεχάμενων, φατριών και κομματάνθρωπων (‘τα μαύρα’ φυσικά αποτελούν τμήμα του εθνικού προϋπολογισμού καταχωνιασμένα σε αλλοπρόσαλλες κατηγορίες ‘δαπανών’).

Ακόμη και οι αυτόκλητοι «μεταρρυθμιστές» ποιούν την νήσαν όταν υπάρχει έστω και υποψία ότι μια δημόσια συζήτηση πιθανώς να θίξει πρόσωπα και πράγματα που βρίσκονται σιωπηρά στο απυρόβλητο με κοινή συμφωνία των δήθεν αντιπάλων. Περίτρανο παράδειγμα εδώ είναι το ότι η εθνική κυριαρχία **έχει καταργηθεί εν ψυχρώ από τους δανειστές-δυνάστες** είναι θέμα taboo για όλες τις πλευρές και άκρες της κομματοκρατίας που εξακολουθεί να υποκρίνεται ότι η χώρα είναι ανεξάρτητο κράτος.

Έτσι λοιπόν φτάνουμε στο ερώτημα: Απ-αλλαγή ή Θάνατος (συλλογικός και εθνικός);

1. Μπορεί η Ελλάδα να αποτινάξει την κομματοκρατία;
2. Μπορεί να ξεκινήσει και να πραγματοποιήσει την εξόντωση του στρατού κατοχής της δημοσιοϋπαλληλίας;
3. Μπορεί να επιβάλει την τάξη στην ορδή και να στραγγαλίσει το πεζοδρομιακό «κίνημα» και το άναρχο-τρομοκρατικό τέρας;
4. Μπορεί να προωθήσει την απόδοση δικαιοσύνης και την κατάργηση της αρνησιδικίας;

5. Μπορεί να αντικαταστήσει την αδιαφορία και τον αμοραλισμό σε *όλα τα επίπεδα του δημοσίου* με το απαιτούμενο σθένος;
6. Μπορεί να δείξει γενναιότητα και αποφασιστικότητα συγκρουόμενη με τους ολιγάρχες και τα εγκληματικά οργανωμένα παρακλάδια τους;
7. Μπορεί να καθарίσει τα πανεπιστήμια από τους βανδάλους, τους τραμπούκους, τους έμπορους ναρκωτικών και τους περιστασιακούς κλέφτες και λωποδύτες και να καταδιώξει τους δήθεν «ακαδημαϊκούς δασκάλους» που βρέθηκαν στις καθηγητικές έδρες με κομματικές σχοινοβασίες και απάτες;
8. Και μπορεί τελικά να αποφύγει την προϊούσα μεταβολή της σε αιώνιο στρατόπεδο κατακράτησης παράνομων μεταναστών τους οποίους ήδη οι «αριστερό-ριζοσπάστες» θεωρούν «πλούτο» και «λύση» του τραγικού δημογραφικού προβλήματος της χώρας;

Ο «κυρίαρχος λαός» πρέπει λοιπόν να αποφασίσει:

1. Θέλει τη δικιά του Ελλάδα με βάση την ιστορία της, την εθνική της ταυτότητα και την (έστω και περιορισμένη) ανεξαρτησία της ή μια Ελλάδα που «δανείζεται, νοικιάζεται και πουλιέται» αναλόγως των περιστάσεων;
2. Θέλει μια ύπαρξη που προσφέρει στοιχειώδη ασφάλεια, ευπρεπή δουλειά που βάζει ψωμί στο τραπέζι, σχολεία ελληνικά που αναθρέφουν Έλληνες και Ελληνίδες και προσωπική αξιοπρέπεια; Ή Γη Μαδιάμ ευρώ-ενωσιακής «πολυπολιτισμικότητας» με αποικιοκρατικό καθεστώς και γενικευμένη κατάρρευση μιας γηρασμένης και απαθούς κοινωνίας;
3. Θέλει μια «καθημερινότητα» που δεν απειλεί τα ελάχιστα μιας ευπρεπούς διαβίωσης ή μια «καθημερινότητα» βγαλμένη από φιλμ επιστημονικής φαντασίας που περιγράφουν την επερχόμενη δυστοπική κοινωνία όπου δεν υπάρχει χαλινάρι και έστω και δείγμα κοινωνικής, πολιτικής και ατομικής κατασφάλισης;
4. Θέλει τελικώς μια Ελλάδα πασοκο-ανδρεϊκής «αλλαγής» όπου η απάτη, η απεριόριστη ψευτιά, η «στοχευμένη» παραπληροφόρηση, το βρώμικο χρήμα, οι μαφιόζικες φατρίες και η εκπόρνευση των πάντων είναι τα παραπαίοντα στηρίγματα της χώρας ή μια Ελλάδα όπου στοιχειώδεις αρχές ευνομίας και κοινωνικής ισορροπίας αποτελούν εθνικά θεμέλια και όχι αντικείμενα κατεδάφισης προς όφελος των εθνικών μαστροπών;

Αυτά πρέπει να έχει κατά νουν ο κυρίαρχος λαός.

Κι αυτά πρέπει να τον κατευθύνουν στην αδήριτη πια αντίδραση που συνοψίζεται στο δίδυμο: «κάλπικες» κάλπες «κάλπικης» republica ή εθνική συνέγερση για σωτηρία; Τα «κίτρινα γιλέκα» της Γαλλίας δείχνουν τον δρόμο.